

Union afgøres efter udleveringslovens § 10, jf. § 20, stk. 1-2 og 4-5. Spørgsmål om videreudlevering fra en medlemsstat til et nordisk land, herunder Finland og Sverige, afgøres efter udleveringslovens § 10, jf. § 20, stk. 3. For så vidt angår videreudlevering mellem de nordiske lande henvises til den nordiske udleveringslovs § 6 i § 1, nr. 1, i lov nr. 251 af 12. juni 1975. Endvidere henvises til pkt. 1 og 9 ovenfor i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

I de tilfælde, hvor der er spørgsmål om at drage en person, der er udleveret fra en medlemsstat til Danmark, til ansvar for handlinger, der ikke er omfattet af udleveringsbegæringen, må den pågældende principielt antages at kunne meddele samtykke efter samme fremgangsmåde som i udleveringslovens § 18 c, stk. 1, 3. pkt. I praksis vil det dog formentlig være mest naturligt at indhente tilladelse fra myndighederne i den anmodede medlemsstat.

Til § 2

§ 2 indeholder ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser. Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. juli 1997, jf. § 2, 1. pkt.

Efter § 2, 2. pkt., finder udleveringslovens § 9, stk. 2, i lovforslagets § 1, nr. 3, anvendelse i sager, hvor der er fremsat begæring om udlevering efter lovens ikrafttræden. Det indebærer, at der i sådanne sager kan ske udlevering til en EU-medlemsstat, selv om der er indtrådt forældelse efter dansk ret, jf. pkt. 6.3. ovenfor i de almindelige bemærkninger til lovforslaget og bemærkningerne til § 9, stk. 2, i lovforslagets § 1, nr. 3.

Bestemmelsen i § 2, 2. pkt., skal ses i sammenhæng med, at der i Schengen-konventionens artikel 62 er en bestemmelse, hvorefter det alene er lovgivningen i det medlemsland, der begærer udlevering, som gælder med hensyn til afbrydelse af forældelsesfristen. Ved den foreslåede bestemmelse sikres det, at Dan-

mark fra tidspunktet for Schengen-konventionens ikrafttræden for Danmarks vedkommende kan opfylde pligten efter artikel 62, uanset hvornår EU-udleveringskonventionen finder anvendelse mellem Danmark og de øvrige EU-medlemsstater, jf. § 2, 3. pkt., og bemærkningerne nedenfor.

Efter § 2, 3. pkt., finder § 1, nr. 1-2 og 4-5, anvendelse på begæring om udlevering, der fremsættes efter, at EU-udleveringskonventionen er trådt i kraft mellem Danmark og vedkommende medlemsstat i Den Europæiske Union. Det indebærer, at de nye bestemmelser om udlevering på grundlag af EU-udleveringskonventionen bortset fra reglerne om forældelse, jf. § 2, 2. pkt., og bemærkningerne ovenfor, finder anvendelse ved behandlingen af begæring om udlevering, der fremsættes efter, at EU-udleveringskonventionen er trådt i kraft mellem Danmark og vedkommende EU-medlemsstat.

De nye bestemmelser finder således først anvendelse, når Danmark og vedkommende EU-medlemsstat gensidigt har forpligtet sig til at udlevere på grundlag af reglerne i EU-udleveringskonventionen. Det indebærer, at Danmark ikke bliver forpligtet til at udlevere på grundlag af de nye bestemmelser, før vedkommende EU-medlemsstat også har forpligtet sig til at behandle begæring om udlevering til Danmark på grundlag af EU-udleveringskonventionen.

Baggrunden for bestemmelsen i § 2, 3. pkt., er, at det er hensigten ved Danmarks tiltrædelse af EU-udleveringskonventionen at afgive erklæring om, at Danmark vil anvende konventionen i forbindelserne med medlemsstater, der har afgivet samme erklæring, jf. konventionens artikel 18, stk. 4.

Til § 3

§ 3 indeholder bestemmelser om lovens territoriale gyldighedsområde.